

METSAVENNAD

BRIGITTE HUNT

Kord tahtsid karu, hunt, jänes, põder ja rebane Seto Folgile minnna, kuid piletite jaoks raha ei jätkunud. Hakati siis mõtlema, kuidas ilma piletita sisse pääseda.

Ühel hetkel turgatas rebasele pähe mõte – esinejad saavad tasuta sisse! Rebane rääkis ka teistele oma ideest teha bändi. Kõik olid rebase nutikusest vaimustuses ning seega ka asjaga nõus. Kohe jaotati osad: kuna hunt alati kuuvalgel ulgus, sai temast laulja. Karu taheti panna alguses trummariks, kuid siis meenusid kõigile ühe lastelaulu sõnad: „Hiir hüppas ja kass kargas ja vana karu löi trummi. Lõi trummi lõhki, sai vaevast lahti.“ Seda, et karu laval trummi lõhki lööks, polnud kellelegi vaja. Sellepärast sai karust viuldaja, aga trummariks sai hoopis jänes. Põdrast sai flöödimängija ja rebasest kitarrist.

Seejärel tuli hakata pille hankima. Karu viiuliga oli natuke probleeme. Nimelt ei teadnud keegi, kuidas viiulit teha, ning raha, et viiulit osta, neil polnud. Seega pidi karu mängima tavalise viiuli asemel hiiru kannelt. Selleks oli rebasele vaja üht suuremat puutükki, mille peale tõmmata keeled. Puutüki sõbrad küll leidsid, kuid päris õigeid keeli mitte – nad pidid keeled asendama mõne jupi nõõriga. Jänese trummid leiti ruttu. Tuli vaid mõned kausid tagurpidi asetada ning oligi pill olemas. Kitarr oli rebasele endal kunagi ammu ühelt pillimehelt näpatud ja just sellepärast oli ta ennast kitarristiks pakkunud. Põdrale nad flööti ei leidnud, sellepärast sai põdrast hoopis pajupillipuhuja.

Nüüd tuli veel otsustada kõige tähtsam – bändi nimi. Selle aga nuputasid meie targad sõbrakesed välja. Bändi nimeks sai „Metsavennad“. Paremat nime poleks nad oma ansamblile ettegi kujutanud.

Jõudis kätte folk. „Metsavennad“ olid just oma pillid lavale toimetanud, kui kostis hää: "TEILE ESINEB ANSAMBEL METSAVENNAD!" Aga siis tuli kõigile midagi tähtsat meelde – nad ei teadnud, mida ja kuidas mängida. Kuidagi tuli aga hakkama saada. Kõige julgem oli karu, kes julges alustada. Ta tõmbas üle keelte sellise kriiksatuse, et see löi rahva poolkurdiks. Siis tuli juurde ka rebane, kuid tema kitarr oli jällegi häälest ära. Siis hakkas ka hunt kõva häälega ulguma ja mitte ilusasti. Vähe sellest, põder hakkas lisaks pajupilli puhuma. Oh sa poiss, kes oleks osanud arvata, et see pisike aukudega tokk nii kõva vilinat suudab teha? Jänesele oli aga lavanärv sisse pugunud, tema ei suutnud kahjuks või siis õnneks oma trummipulkkigi liigutada. Lõpuks võttis aga ka tema ennast kokku ja virutas loo lõpuks kõva obaduse vastu trumme.

Kui see esitus lõppes, polnud platsil, kus Seto Folk pidi toimuma, enam mitte kedagi. Isegi müüjad, kes olid oma telkides ja seega üsna kaugel lavast, olid oma asjad kokku pakkinud ja koju läinud. „Noh, folk on siis selleks korra läbi,“ arvas rebane. Kuid tegelikult olid folgilised lihtsalt oma asukohta vahetanud.